

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาของประเทศไทยนั้นเริ่มขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2475 ก่อนที่คณะราษฎรจะเข้ายึดอำนาจเปลี่ยนแปลงการปกครอง ซึ่งขณะนั้นเป็นช่วงที่รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติภาษีเงินเดือน พ.ศ.2475 ออกมาใช้บังคับเก็บภาษีเงินได้จากเงินเดือนและค่าจ้างทั่วไป ภายหลังจากที่คณะราษฎรได้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงการปกครองแล้วก็ได้มีร่างพระราชบัญญัติภาษีเงินได้ พ.ศ.2476 ออกมาใช้บังคับจัดเก็บภาษีเงินได้อย่างครบถ้วน จนกระทั่งถึงปี พ.ศ.2481 รัฐบาลจึงได้ประกาศใช้ประมวลรัษฎากรฉบับแรก และได้มีการแก้ไขเรื่อยมาเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจในแต่ละยุคแต่ละสมัยจนถึงปัจจุบัน เงินที่บุคคลถูกบังคับให้ต้องจ่ายให้แก่รัฐเพื่อรัฐจะได้นำไปใช้จ่ายในกิจการ อันก่อให้เกิดสาธารณประโยชน์ทั่วไป โดยที่ผู้จ่ายไม่ได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นการเฉพาะตัว นอกจากนั้น รายได้หรือทรัพย์สินที่ได้มีการเคลื่อนย้ายจากภาคเอกชน ไปสู่ภาครัฐบาลและไม่ก่อให้เกิดภาระในการชำระเงินของรัฐบาลจากคำนิยามข้างต้น พอจะสรุปได้ลักษณะที่สำคัญของภาษีอากรได้ว่า ภาษีมียุทธศาสตร์เป็นการบังคับให้จ่ายโดยไม่มีข้อผูกพันโดยตรงกับผู้เสียภาษีอากร ไม่จำเป็นต้องเรียกเก็บเป็น “เงิน” เสมอไป อาจเรียกเก็บในรูปของสินค้าหรือบริการก็ได้ ในการจัดเก็บภาษีเงินได้นั้นถือว่าเป็นภาษีทางตรง (Direct Tax) ประเภทหนึ่งที่เก็บจากรายรับของผู้มีหน้าที่เสียภาษีอันเป็นการยากที่จะผลักภาระให้กับผู้อื่น ซึ่งตามประมวลรัษฎากรนั้นแบ่งภาษีเงินได้ออกเป็น ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล ในส่วนของภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ได้แก่ ภาษีที่เก็บจากเงินได้ของบุคคลธรรมดา นั่นเอง ดังนั้นฐานภาษีของภาษีนี้นี้เรียกว่า “เงินได้สุทธิ” คำนวณได้จากการนำเงินได้พึงประเมินตลอดทั้งปีภาษี (ปีปฏิทิน) ไปหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนต่าง ๆ ที่กฎหมายยอมให้หัก ซึ่งเงินได้พึงประเมินเหล่านั้นต้องไม่มีกฎหมายให้ยกเว้นการเสียภาษี เมื่อคำนวณได้แล้วก็จะเรียกว่า “เงินได้สุทธิ” นำเงินได้สุทธินี้ไปคำนวณภาษีตามอัตราและวิธีการที่กฎหมายกำหนด ถ้าไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดก็ไม่ต้องเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา

ดังนั้นตามหลักของการจัดเก็บภาษีประกอบไปด้วยหลัก เกณฑ์เงินสด (Cash basis) คือเกณฑ์การบันทึกรายได้และรายจ่ายที่ยึดหลักกว่ารายได้และรายจ่ายนั้นได้เกิดขึ้นต่อเมื่อมีการรับหรือ

จ่ายเงินสดไปในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น ตามเกณฑ์นี้ถ้ามีการขายสินค้าหรือบริการไปเป็นเงินเชื่อ ในรอบระยะเวลาบัญชีใดจะไม่ถือว่ามีการขายได้เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น แต่ถือว่ามีการขายได้เกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีที่มีการชำระเงิน ทางด้านรายจ่ายก็เช่นกันถ้ามีการจ่ายเงินสดเป็นค่าซื้อสินค้าหรือบริการในรอบระยะเวลาบัญชีใด ก็ถือว่ามีการจ่ายเกิดขึ้นในรอบระยะเวลาบัญชีนั้น แม้ว่าสินค้าบางส่วนจะยังขายได้ไม่หมดก็ตาม ส่วนเกณฑ์สิทธิ (Accrual Basis) คือ เกณฑ์การบันทึกรายได้และรายจ่ายที่ยึดหลักกว่ารายได้และรายจ่ายนั้นที่เกิดขึ้นหรือเป็นของรอบระยะเวลาบัญชีใด ให้ถือว่าเป็นรายได้และรายจ่ายของรอบระยะเวลาบัญชีนั้น โดยไม่คำนึงว่าจะได้รับชำระเงินไปแล้วหรือไม่ ตามเกณฑ์นี้ถ้ามีการขายสินค้าไปเป็นเงินเชื่อก็ถือว่ากิจการมีรายได้เกิดขึ้นแล้ว ทางด้านรายจ่ายก็เช่นเดียวกันถ้าเกิดขึ้นหรือให้ประโยชน์ในรอบระยะเวลาบัญชีใด โดยที่กิจการยังไม่ได้จ่ายเงินให้ก็ถือว่าเป็นรายจ่ายของรอบระยะเวลาบัญชีนั้นแล้ว จะเห็นว่าเงินได้พึงประเมินที่ผู้มีเงินได้เป็นผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาในส่วนใหญ่นั้นจะเป็นเกณฑ์เงินสด นั่นคือได้รับจริงในรอบระยะเวลาบัญชี หรือรอบระยะเวลาที่คำนวณภาษีไม่ว่าจะเป็นการคำนวณภาษี สิ้นปีหรือครึ่งปีก็ตาม

ผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามกฎหมายแบ่งเป็น 4 ประเภท ประกอบด้วย

1) บุคคลธรรมดา คือ บุคคลที่มีชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นบุคคลทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (มาตรา 15 วรรคแรก) ซึ่งมีเงินได้อยู่ในเกณฑ์ที่ประมวลรัษฎากรกำหนดให้ เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา ทั้งนี้โดยไม่จำกัดอายุ ความสามารถสติปัญญา เพศ วัย การศึกษา ศาสนา

2) ผู้ถึงแก่ความตาย ถ้าบุคคลธรรมดาตาม (1) ถึงแก่ความตายระหว่างปีภาษีแต่มีเงินได้ขึ้นต่อดำเนินการที่ประมวลรัษฎากรกำหนดไว้ หรือตายก่อนจะยื่นแสดงรายการเสียภาษี ให้ผู้จัดการ มรดก หรือทายาท หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกเป็นผู้มีหน้าที่ยื่นรายการแทนผู้ถึงแก่ความตาย ตามประมวลรัษฎากร มาตรา 57 ทวิวรรคแรก

3) กองมรดกที่ยังไม่ได้แบ่ง ในปีภาษีถัดจากปีที่เจ้ามรดกถึงแก่ความตาย หากกองมรดกนั้นยังไม่ได้แบ่งให้ใคร โดยเด็ดขาด และกองมรดกดังกล่าวได้ก่อให้เกิดเงินได้พึงประเมินในเกณฑ์ขึ้นต่อดำเนินการที่ประมวลรัษฎากรกำหนดให้เสียภาษี กองมรดกดังกล่าวนั้นก็ถือว่าเป็นผู้มีเงินได้อันมีหน้าที่ต้องเสียภาษีแม้จะไม่มีสภาพบุคคลก็ตาม เพียงแต่ผู้มีหน้าที่รับผิดชอบในการยื่นแบบเสียภาษีนั่นเป็นเช่นเดียวกับผู้ถึงแก่ความตาย ตามมาตรา 57 ทวิ วรรคสอง กล่าวคือ ให้ผู้จัดการมรดก หรือทายาท หรือผู้ครอบครองทรัพย์สินมรดกเป็นผู้มีหน้าที่ยื่นรายการแทน

4) ห้างหุ้นส่วนสามัญหรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล

- ห้างหุ้นส่วนสามัญที่มีใช้นิติบุคคล หมายถึง บุคคลธรรมดาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้าหุ้นกัน (ทุนอาจเป็นเงิน แรงงาน หรือทรัพย์สินก็ได้) เพื่อกระทำการร่วมกันโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะแบ่งปันผลกำไรที่จะพึงได้แต่กิจการที่ทำนั้น

- คณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคล หมายถึง บุคคลธรรมดาตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ตกลงเข้าหุ้นกัน (ทุนอาจเป็นเงิน แรงงาน หรือทรัพย์สิน ก็ได้) คล้ายห้างหุ้นส่วนสามัญ เพียงแต่ไม่จำเป็นต้องมีวัตถุประสงค์ที่จะแบ่งปันผลกำไรที่จะพึงได้แต่กิจการที่ทำนั้น เช่น คณะผู้จัดการแสดงละครการกุศล เป็นต้น

ห้างหุ้นส่วนสามัญและคณะบุคคลซึ่งอยู่ในข่ายผู้มีหน้าที่เสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดานั้น จะต้องไม่ได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคล เพราะหากเป็นนิติบุคคลก็ต้องอยู่ในบังคับการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลทันที และผู้มีหน้าที่และความรับผิดชอบในการยื่นเสียภาษีแทนห้างหุ้นส่วนสามัญ หรือคณะบุคคลที่มีใช้นิติบุคคลนั้นคือ ผู้อำนวยการ หรือผู้จัดการ ตามมาตรา 56 วรรคสอง แห่งประมวลรัษฎากร

การเรียกเก็บภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดาโดย รัฐบาลไทย ตามประมวลรัษฎากรกำหนด ไว้ใน มาตรา 41 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งได้กำหนดเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา โดยกำหนดไว้ว่า เงินได้พึงประเมินคือเงินได้ประเภทต่อไปนี้ รวมถึงการเสียภาษีอากรผู้ที่จ่ายเงิน หรือคนอื่นออกแทนให้สำหรับเงินได้ประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวไม่ว่าในทอดใด

ถ้าผู้จ่ายเงินหรือผู้อื่นออกแทนให้สำหรับเงินได้ประเภทใด ไม่ว่าทอดใด หรือในปีภาษีใดก็ตาม ให้ถือเป็นเงินได้ประเภทของปีภาษีเดียวกันกับเงินได้ที่ออกแทนให้ นั้น สำหรับเงินได้พึงประเมินที่มีเงินได้ได้รับส่วนใหญ่แล้วจะแบ่งออกเป็น 2 หลักใหญ่ ๆ กล่าวคือ

นอกจากนั้นผู้มีเงินได้พึงประเมินที่จะต้องเสียภาษีให้กับประเทศไทยนั้นยังมีลักษณะ ในการจัดเก็บภาษีอีก ตามที่กำหนดไว้ว่าผู้มีเงินได้พึงประเมินตาม มาตรา 40 ในปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว เนื่องจากหน้าที่งานหรือกิจการที่ทำในประเทศไทย หรือเนื่องจากกิจการ ของนายจ้างในประเทศไทย หรือเนื่องจากทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศไทย ต้อง เสียภาษีตามบทบัญญัติในส่วนนี้ ไม่ว่าเงินได้นั้นจะจ่ายในหรือนอกประเทศ (ประมวลรัษฎากร มาตรา 41 วรรคหนึ่ง) และบุคคลต้องกล่าวต้องปรากฏว่าอยู่ในประเทศไทย มีเงินได้พึงประเมินตาม มาตรา 40 ในปีภาษีที่ล่วงมาแล้ว เนื่องจากหน้าที่งานหรือกิจการที่ทำในต่างประเทศหรือเนื่องจากทรัพย์สินที่อยู่ในต่างประเทศ ต้องเสียภาษีเงินได้ตามบทบัญญัติในส่วนนี้เมื่อนำเงินได้ พึงประเมินนั้นเข้ามาในประเทศไทย (ประมวลรัษฎากร

มาตรา 41 วรรคสอง) และจะต้องมีเงื่อนไขอีกว่าผู้ใดอยู่ในประเทศไทยชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลาย ระยะเวลาทั้งหมด ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวันในปีภาษีใดให้ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ที่อยู่ในประเทศไทย

จะเห็นได้ว่าบุคคลใดจะมีเสียภาษีให้กับประเทศไทยนั้นจะมีหลักเกณฑ์ในการเก็บภาษีที่ เรียกว่าหลักความสัมพันธ์ (Nexus) ระหว่างรัฐกับผู้มีหน้าที่เสียภาษีอากร อันถือเป็นจุดเกาะเกี่ยวที่ กำหนดให้บุคคลมีหน้าที่เสียภาษี โดยทั่วไปแล้วจะมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอยู่ 2 หลักด้วยกัน คือหลักแหล่งเงินได้ (Source Rule) หมายถึง ผู้มีเงินได้จากแหล่งในประเทศไทยต้องเสียภาษีให้แก่ ประเทศนั้น ไม่ว่าผู้นั้นจะมีสัญชาติใดหรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศนั้นหรือไม่ เป็นการเก็บภาษีจากเงิน ได้เฉพาะที่เกิดขึ้นภายในอาณาเขตประเทศนั้น และหลักถิ่นที่อยู่ (Residence rule) หมายถึงผู้มีถิ่นที่ อยู่ในประเทศไทยต้องเสียภาษีให้แก่ประเทศไทย ไม่ว่าผู้นั้นจะมีเงินได้จากแหล่ง ในประเทศไทยหรือ เป็นคนสัญชาติของประเทศนั้น หรือไม่ แต่ถ้าว่าในประเทศสหรัฐอเมริกาได้เพิ่มเกี่ยวกับหลัก สัญชาติ (Nationality rule) หรือ หลักความเป็นพลเมือง (Citizenship rule) เข้าไปในการจัดเก็บภาษี เงินได้ด้วย เป็นการเก็บภาษีจากเงินได้ทั่วโลกของบุคคลนั้น สำหรับประเทศไทยก็เช่นเดียวกันได้มี การนำเอาหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาพิจารณาด้วย เห็นได้จากมาตรา 41 แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งตาม มาตรา 41 นั้นแหล่งเงินได้ หมายถึง แหล่งที่มาของเงินได้ที่จะนำมาใช้ในการคำนวณภาษีเงินได้ บุคคลธรรมดา ซึ่งเงินได้จากแหล่งต่าง ๆ จะต้องนำไปรวมคำนวณภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา หรือไม่ นอกจากนั้นยังต้องพิจารณาจากหลัก แหล่งเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย และแหล่งเงินได้ ที่เกิดขึ้นนอกประเทศไทย นอกจากนั้นการเก็บภาษีตามหลักการที่กล่าวข้างต้นแล้วยังมีหลักการ เก็บภาษีตามหลักสัญชาติอีกด้วย ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามประมวลรัษฎากรของประเทศไทยนั้นมี เงื่อนไขของแหล่งที่อยู่ ระยะเวลาของการอาศัยอยู่ในประเทศไทย รวมทั้งเงื่อนไขโอนถ่ายเงินได้ที ่ได้รับจากต่างประเทศด้วย เมื่อเข้าหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนดไว้แล้วจึงจะต้องเสียภาษี

ดังนั้น ตามหลักกฎหมายข้างต้นที่ผู้ศึกษาได้กล่าวมามีปัญหาที่ต้องนำมาศึกษาว่าประมวล รัษฎากร มาตรา 41 ได้บัญญัติถึงหลักการจัดเก็บภาษีของบุคคลธรรมดาที่มีเงินได้ในต่างประเทศ ตามหลักของบุคคลที่มีสัญชาติได้ เนื่องจากกฎหมายมาตราดังกล่าวได้กำหนดให้บุคคลธรรมดาที่มี สัญชาติได้และมีเงินได้ในต่างประเทศ รวมทั้งนำเงินได้นั้นเข้ามาในประเทศไทยไม่เกิน 180 วัน นับแต่วันที่ได้รับเงินได้ ดังนั้นตามปัญหาเป็นปัญหาของกฎหมายที่กำหนดเงื่อนไขไว้ แต่มีปัญหาว ่าถ้าผู้มีเงินได้หรือได้รับเงินได้ไม่นำเงินเข้ามาในประเทศไทยหรืออยู่ในประเทศไม่เป็นไปตามเงื่อนไข ที่กฎหมายมาตราดังกล่าวกำหนดแล้วย่อมหมายความว่าบุคคลดังกล่าวไม่ต้องเสียภาษีแม้เป็นคน ไทยก็ตาม ตามปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่ประเทศไทยขาดรายได้ในส่วนนี้เป็นจำนวนมาก ซึ่ง ปัญหานี้ทำไมประเทศไทยไม่นำหลักการเก็บภาษีตามหลักสัญชาติตามที่กฎหมายของประเทศ

สหรัฐอเมริกาบัญญัติไว้ ซึ่งน่าจะเป็นประโยชน์โดยอาจจะนำเพียงหลักนี้หลักเดียวมาใช้ในการเก็บภาษีประเภทนี้ก็ได้ และในขณะที่เดียวกันในส่วนของการตีความศาลเองก็ต้องตีความตามหลักกฎหมายภาษีอากรนั่นก็คือจะตีความเพื่อขยายความไปเก็บภาษีโดยกฎหมายไม่เปิดช่องให้ทำได้ ย่อมไม่อาจจะตีความไปในทำนองนั้นได้ ซึ่งปัญหานี้ผู้ศึกษาได้หยิบยกมาทำการศึกษา เพื่อหาแนวทางในการแก้ไขกฎหมายให้มี ประสิทธิภาพสามารถครอบคลุมกับปัญหาที่เกิดขึ้นรวมทั้ง เพื่อให้รัฐไม่ขาดรายได้ในส่วนนี้ไปมากกว่าที่เป็นอยู่ นอกจากนี้ผู้ศึกษาหวังเป็นอย่างยิ่งว่าปัญหาที่ผู้ศึกษาได้หยิบยกมาทำการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในวงการวิชาการ วงการนิติศาสตร์ รวมทั้ง ประเทศชาติสืบไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีเงินได้
2. เพื่อศึกษา ประวัติความเป็นมาหลักการแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีของรัฐซึ่งเกี่ยวกับเงินได้ของบุคคลธรรมดา ในการทำการศึกษา
3. เพื่อศึกษากฎหมายของไทยที่ใช้ในการเก็บภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา และอุปสรรคของกฎหมายภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา ในการทำการศึกษา
4. เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรค ในการทำการศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา
5. เพื่อศึกษาแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกฎหมายภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดาในการทำการศึกษา

สมมติฐานของการศึกษา

มาตรการทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาตามประมวลรัษฎากร ตาม มาตรา 41 วรรค 3 ในการจัดเก็บภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดาที่เป็นคนไทยแต่มีเงินได้ในต่างประเทศโดยมิได้นำเงินได้เข้ามาหรือมิได้อยู่ในประเทศไทยเกินกว่า 180 วัน ดังนั้นการจัดเก็บภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดาตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 41 วรรคสาม แห่งประมวลรัษฎากร มีความชัดเจนว่าบุคคลที่ไม่ได้อยู่ในประเทศไทยเกินกว่า 180 วัน และมีได้นำเงินได้เข้ามาในประเทศ

ไทยในปีภาษีที่มีเงินได้เกิดขึ้นย่อมไม่ต้องเสียภาษีตามกฎหมายของประเทศไทย แม้บุคคลนั้นจะเป็นคนไทยก็ตาม

ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาวិทยานิพนธ์นี้จะศึกษาถึงประเด็นปัญหาของคนไทยที่มีเงินได้ในต่างประเทศ ตามที่กำหนดไว้ในประมวลรัษฎากร มาตรา 41 โดยมาตราดังกล่าวเป็นปัญหาที่จะต้องมีการศึกษา เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางในการแก้ไขกฎหมาย นอกจากนี้ผู้ศึกษาจะได้ทำการศึกษาแนวคิด ทฤษฎี รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องไม่ว่าจะเป็นกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สนธิสัญญา ภาษีซ้อน เป็นต้น กับหลักการเก็บภาษีดังกล่าว

วิธีดำเนินการศึกษา

การดำเนินการศึกษาวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ใช้วิธี การวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยค้นคว้าจากเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งข้อมูลต่าง ๆ อันเกี่ยวข้องกับปัญหาการจัดเก็บภาษีอากรของคนไทยที่มีเงินได้ในต่างประเทศ ตำรากฎหมาย ด้วบทกฎหมาย บทความทางวิชาการ ในสาขานิติศาสตร์และสาขาอื่นที่เกี่ยวข้อง ค้นคว้าในห้องสมุดของทางมหาวิทยาลัย และของทางสถาบันต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาวิเคราะห์และนำมาแก้ไขปัญหาทางกฎหมายต่อไป

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมาและความสำคัญของมาตรการทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีของรัฐซึ่งเกี่ยวข้องกับเงินได้ของบุคคลธรรมดา ในการทำการศึกษาศึกษา
2. ทำให้ทราบถึงประวัติความเป็นมาหลักการแนวความคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการจัดเก็บภาษีของรัฐซึ่งเกี่ยวข้องกับเงินได้ของบุคคลธรรมดา ในการทำการศึกษาศึกษา
3. ทำให้ทราบถึง กฎหมายของไทยที่ใช้ในการเก็บภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา และอุปสรรคของกฎหมายภาษีเงินได้ของบุคคลธรรมดา ในการทำการศึกษาศึกษา

4. ทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในการทำการศึกษเกี่ยวกับกฎหมายเงินได้ของบุคคลธรรมดา

5. ทำให้ทราบถึงแนวทางและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกฎหมายเงินได้ของบุคคลธรรมดาในการทำการศึกษา

SPU CHONBURI